

SUPLIMENT SPECIAL

Actualitatea Crestinã

Publicație a Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București * Anul XXIV, Nr. 3 / 2013

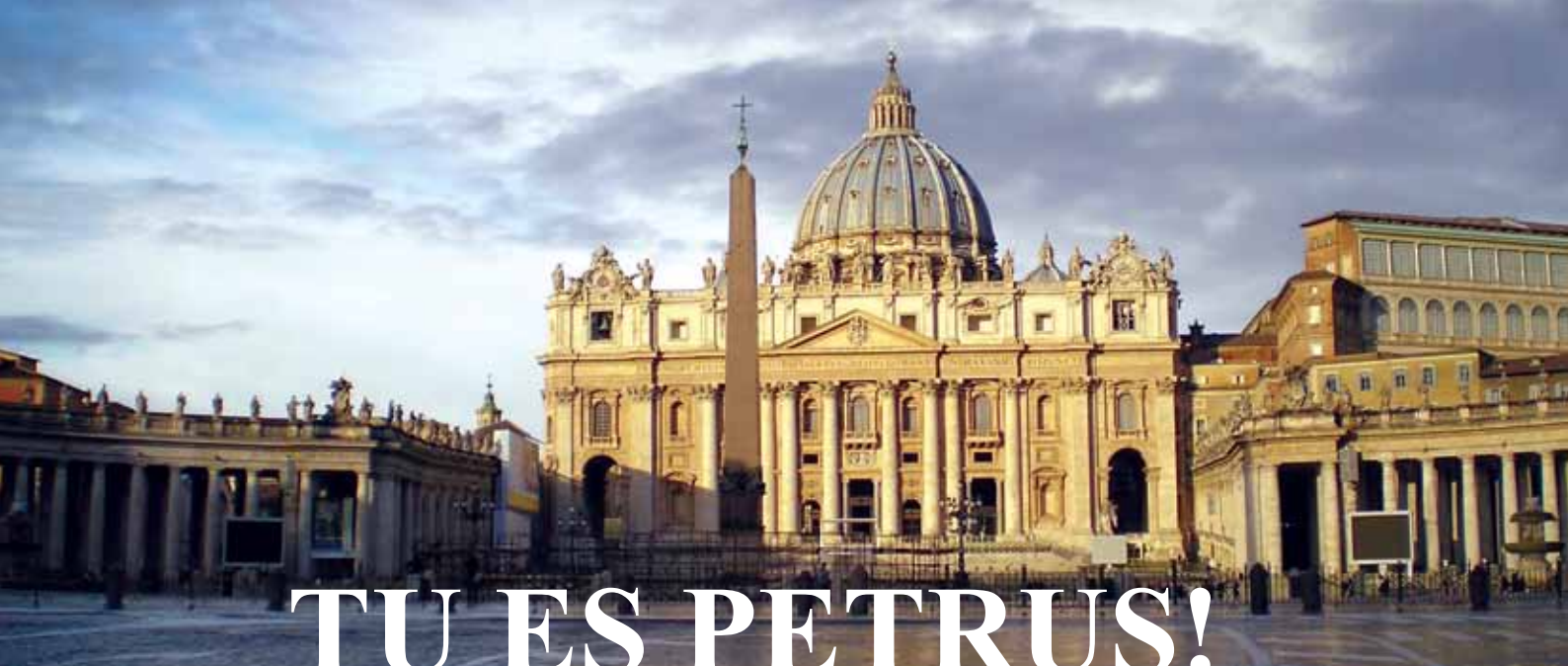
PENTRU BINELE BISERICII

PAPA BENEDICT AL XVI-LEA A RENUNȚAT LA MINISTERUL PETRIN

SUPREMII PONTIFI ROMANI

1. SF. PETRU · (33-67)
2. SF. LINUS · (68-79)
3. SF. ANACLET · (80-92)
4. SF. CLEMENTI · (92-99)
5. SF. EVARIST · (99-108)
6. SF. ALEXANDRU I · (108-116)
7. SF. SIXTI · (117-126)
8. SF. TELESFOR · (127-137)
9. SF. HYGIN · (138-142)
10. SF. PIUS I · (142-157)
11. SF. ANICET · (157-168)
12. SF. SOTER · (168-170)
13. SF. ELEUTERIU · (171-185)
14. SF. VICTORI · (186-197)
15. SF. ZEFIRIN · (198-217)
16. SF. CALIXTI · (218-222)
17. SF. URBANI · (222-230)
18. SF. PONȚIAN · (230-235)
19. SF. ANTERIU · (235-236)
20. SF. FABIAN · (236-250)
21. SF. CORNELIU · (251-253)
22. SF. LUCIUS I · (253-254)
23. SF. ȘTEFANI · (254-257)
24. SF. SIXT AL II-LEA · (257-258)
25. SF. DIONISIU · (259-268)
26. SF. FELIX I · (269-274)
27. SF. EUTICHIE · (275-283)
28. SF. CAIUS · (283-296)
29. SF. MARCELIN · (296-304)
30. SF. MARCEL I · (306-309)
31. SF. EUSEBIU · (309)
32. SF. MILTIADE · (311-314)
33. SF. SILVESTRU I · (314-335)
34. SF. MARCU · (336)
35. SF. IULIU I · (337-352)
36. LIBERIU · (352-366)
37. SF. DAMASUS I · (366-384)
38. SF. SIRICIU · (384-399)
39. SF. ANASTASIE I · (399-401)
40. SF. INOCENȚIU I · (401-417)
41. SF. ZOSIM · (417-418)
42. SF. BONIFACIU I · (418-422)
43. SF. CELESTIN I · (422-432)
44. SF. SIXT AL III-LEA · (432-440)
45. SF. LEON CEL MARE · (440-461)
46. SF. ILARIE · (461-468)
47. SF. SIMPLICIU · (468-483)
48. SF. FELIX AL III-LEA · (483-492)
49. SF. GELASIUS I · (492-496)
50. SF. ANASTASIE AL II-LEA · (496-498)
51. SF. SIMACHUS · (498-514)
52. SF. HORMISDAS · (514-523)
53. SF. IOANI · (523-526)
54. SF. FELIX AL IV-LEA · (526-530)
55. BONIFACIU AL II-LEA · (530-532)
56. IOAN AL II-LEA · (532-535)
57. SF. AGAPET I · (535-536)
58. SF. SILVERIU · (536-537)
59. VIGILIUS · (537-555)
60. PELAGIUS I · (556-561)
61. IOAN AL III-LEA · (561-574)
62. BENEDICT I · (575-579)
63. PELAGIUS AL II-LEA · (579-590)
64. SF. GRIGORE CEL MARE · (590-604)
65. SABINIANUS · (604-606)
66. BONIFACIU AL III-LEA · (607)
67. SF. BONIFACIU AL IV-LEA · (608-615)
68. SF. ADEODAT I · (615-618)
69. BONIFACIU AL V-LEA · (619-625)
70. HONORIU I · (625-638)
71. SEVERINUS · (640)
72. IOAN AL IV-LEA · (640-642)
73. TEODORI · (642-649)
74. SF. MARTIN I · (649-655)
75. SF. EUGEN I · (654-657)
76. SF. VITALIAN · (657-672)
77. ADEODAT AL II-LEA · (672-676)
78. DONUS · (676-678)
79. SF. AGATON · (678-681)
80. SF. LEON AL II-LEA · (682-683)
81. SF. BENEDICT AL II-LEA · (684-685)
82. IOAN AL V-LEA · (685-686)
83. CONON · (686-687)
84. SF. SERGIU I · (687-701)
85. IOAN AL VI-LEA · (701-705)
86. IOAN AL VII-LEA · (705-707)
87. SISINIU · (708)
88. CONSTANTIN · (708-715)
89. SF. GRIGORE AL II-LEA · (715-731)
90. SF. GRIGORE AL III-LEA · (731-741)
91. SF. ZAHARIA · (741-752)
92. ȘTEFAN AL II-LEA · (752-757)
93. SF. PAUL I · (757-767)
94. ȘTEFAN AL III-LEA · (768-772)
95. ADRIAN I · (772-795)
96. SF. LEON AL III-LEA · (795-816)
97. ȘTEFAN AL IV-LEA · (816-817)
98. SF. PASCAL I · (817-824)
99. EUGEN AL II-LEA · (824-827)
100. VALENTIN · (827)
101. GRIGORE AL IV-LEA · (827-844)
102. SERGIU AL II-LEA · (844-847)
103. SF. LEON AL IV-LEA · (847-855)
104. BENEDICT AL III-LEA · (855-858)
105. SF. NICOLAE I · (858-867)
106. ADRIAN AL II-LEA · (867-872)
107. IOAN AL VIII-LEA · (872-882)
108. MARIN I · (882-884)
109. SF. ADRIAN AL III-LEA · (884-885)
110. ȘTEFAN AL V-LEA · (885-891)
111. FORMOSUS · (891-896)
112. BONIFACIU AL VI-LEA · (896)
113. ȘTEFAN AL VI-LEA · (896-897)
114. ROMAN · (897)
115. TEODOR AL II-LEA · (897)
116. IOAN AL IX-LEA · (898-900)
117. BENEDICT AL IV-LEA · (900-903)
118. LEON AL V-LEA · (903)
119. SERGIU AL III-LEA · (904-911)
120. ANASTASIE AL III-LEA · (911-913)
121. LANDO · (913-914)
122. IOAN AL X-LEA · (914-928)
123. LEON AL VI-LEA · (928-929)
124. ȘTEFAN AL VII-LEA · (929-931)
125. IOAN AL XI-LEA · (931-936)
126. LEON AL VII-LEA · (936-939)
127. ȘTEFAN AL VIII-LEA · (939-942)
128. MARIN AL II-LEA · (942-946)
129. AGAPET AL II-LEA · (946-955)
130. IOAN AL XII-LEA · (955-964)
131. LEON AL VIII-LEA · (963-965)
132. BENEDICT AL V-LEA · (964-965)
133. IOAN AL XIII-LEA · (965-972)
134. BENEDICT AL VI-LEA · (973-974)
135. BENEDICT AL VII-LEA · (974-983)

TU ES PETRUS! TU EȘTI PETRU!

„În deplină libertate declar că renunț la ministerul de Episcop al Romei, Succesor al Sfântului Petru”.

Aceste cuvinte au făcut îndată înconjurul lumii în ziua de 11 februarie 2013, zi în care Biserica o sărbătorea și pe Sfânta Fecioară Maria de la Lourdes și Ziua Mondială a Bolnavului. A fost aleasă special această zi de către Papa Benedict al XVI-lea? Nu știm! Știm doar că după Codul de Drept Canonic al Bisericii Catolice, nr. 332, 2, Pontiful Roman poate să renunțe la funcția sa, dar este necesar ca renunțarea să fie făcută în mod liber și manifestată în mod regulamentar, fără, însă, să trebuiască să fie acceptată de cineva.

Dar iată textul integral pe care Sfântul Părinte l-a citit atunci, în Sala Consistoriului, unde erau prezenți mai mulți Cardinali:

„Iubiți frați, v-am convocat la acest Consistoriu nu numai pentru cele trei canonizări, dar și pentru a vă comunica o decizie de mare importanță pentru viața Bisericii. După ce mi-am examinat în mod repetat conștiința în fața lui Dumnezeu, am ajuns la certitudinea că puterile mele fizice, din pricina vârstei înaintate, nu mai sunt potrivite pentru a exercita în mod adecvat ministerul petrin. Sunt foarte conștient că această slujire, datorită esenței sale spirituale, trebuie să fie îndeplinită nu numai prin fapte și cuvinte, dar și suferind și în rugăciune. Cu toate acestea, în lumea de astăzi, supusă schimbărilor

rapide și agitată de chestiuni de mare importanță pentru viața de credință, pentru a conduce barca Sfântului Petru și pentru a vesti Evanghelia, este necesară și vigoarea atât a trupului, cât și a sufletului, vigoare care, în ultimele luni, a scăzut în mine, așa încât trebuie să-mi recunosc incapacitatea de a administra bine slujirea încredințată mie. De aceea, conștient de gravitatea acestui lucru, în deplină libertate, declar că renunț la ministerul de Episcop al Romei, Succesor al Sfântului Petru, încredințat mie prin cardinali, la 19 aprilie 2005, așa încât, de la 28 februarie 2013, la ora 20,00, ora Romei, scaunul Sfântului Petru va fi vacant și va trebui convocat Conclavul, de către cei care au competența, pentru alegerea noului Suveran Pontif.

Preaiubiți frați, vă mulțumesc din adâncul inimii pentru toată iubirea și munca cu care ați purtat alături de mine povara slujirii mele, și vă cer iertare pentru toate defectele mele. Acum, încredințăm Sfânta Biserică grijii Supremului Păstor; Domnul Nostru Isus Cristos, și o implorăm pe Preasfânta sa Mamă Maria să-i asiste cu bunătatea sa maternă pe Părinții Cardinali în alegerea noului Suveran Pontif. În ceea ce mă privește, și în viitor voi sluji Sfânta Biserică a lui Dumnezeu cu toată inima, cu o viață dedicată rugăciunii”.

Suveranul Pontif Papa Benedict al XVI-lea scrisese rândurile de mai

sus doar cu o zi înainte, pe 10 februarie 2013.

Acum, Biserica întregă știe că Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea rămâne în funcția de Păstor Suprem până la 28 februarie, orele 20.00, dar Ea merge mai departe, păstrând conștiința pe care o are de 2000 de ani, că este Biserica voită de Cristos și condusă de Capul ei vizibil, urmașul Sfântului Petru.

La începutul lui martie va avea loc Conclavul, va ieși fumul alb și vom auzi un nou *Habemus Papam*. Va fi departe atunci surpriza pe care cu toții am avut-o pe 11 februarie și ne vom bucura de noul Păstor Suprem al Bisericii Catolice. În timp ce-i exprimăm recunoștința și mulțumirea noastră Papei Benedict al XVI-lea pentru slujirea sa frumoasă, fructuoasă și plină de dragoste față de Biserică, îl salutăm și îl îmbrățișăm cu drag de pe acum pe cel care va fi ales să fie următorul Păstor Suprem al Bisericii în Scaunul lui Petru de la Roma.

Rămânem uniți în rugăciune și implorăm asupra Bisericii lumina Duhului, milostivirea Tatălui și iubirea Fiului, pentru ca cei adunați în următorul Conclav să ni-l arate cât mai repede pe cel căruia Biserica îi va spune

TU ES PETRUS – TU EȘTI PETRU!

Ioan ROBU
Arhiepiscop Mitropolit de București

PAPA BENEDICT AL XVI-LEA

a renunțat la ministerul petrin

„Adevăratul meu program de guvernare e să nu fac voia mea, să nu urmez propriile idei, ci să ascult, cu întreaga Biserică, cuvântul și voința Domnului și să mă las călăuzit de El, așa încât să fie El cel care conduce Biserica în acest ceas al istoriei noastre”.

(Benedict al XVI-lea, 24 aprilie 2005)

7 ani, 10 luni și 12 zile. Atât a trecut de la semnalul dat prin fumul alb de pe hornul Capelei Sixtine, la 19 aprilie 2005, și până la părăsirea Vaticanului și retragerea la Castel Gandolfo, în după-amiaza zilei de 28 februarie, de către Papa Benedict al XVI-lea, un „simplu și umil lucrător în via Domnului”.

➤ **Născut la Marktl am Inn**, în Germania, la 16 aprilie 1927, preot din 29 iunie 1951, Joseph Ratzinger a obținut doctoratul în teologie cu o teză despre Sfântul Augustin, iar apoi a urmat o carieră academică la Freising, Bonn, Munster, Tübingen și Regensburg.

➤ **În 1977**, Papa Paul al VI-lea l-a numit Arhiepiscop de München, iar la 27 iunie a fost creat cardinal de același pontif. Deviza sa episcopală este *Cooperatores Veritatis*, „colaboratori ai adevărului”.

➤ **În 1978** a participat la conclavele care l-au ales pe Papa Ioan Paul I, iar apoi pe Papa Ioan Paul al II-lea.

➤ **În conclavul din aprilie 2005**, Cardinalul Joseph Ratzinger a intrat ca prefect al Congregației pentru Doctrina Credinței și decan al Colegiului Cardinalilor, iar în a 2-a zi a conclavului, la al patrulea scrutin, a fost ales papă de cardinalii electori. Este al șaptelea pontif de origine germană din istoria Bisericii.

➤ **La 28 mai 2006** merge în Polonia și vizitează lagărul de la Auschwitz.

➤ **La 12 septembrie 2006**, la Universitatea din Regensburg ține o *lectio magistralis* pe tema raportului dintre credință și religie. Condamna orice formă de impunere cu violența a unui crez religios. Discursul provoacă reacții în lumea islamică.

➤ **La 19 iulie 2008** merge în Australia, la Ziua Mondială a Tineretului. Va întâlni tinerii și la Madrid, în 2011. Îi îndeamnă să nu se rușineze că sunt catolici și le vorbește despre „adevărața revoluție”, cea a iubirii.

➤ **La 9 mai 2009** merge în Iordania, unde îl întâlnește pe regele Hussein.

➤ **La 1 mai 2011** prezidează, în Piața Sf. Petru, beatificarea predecesorului său, Papa Ioan Paul al II-lea.

➤ **La 25 mai 2012** este arestat majordomul său, Paolo Gabriele, grațiat mai târziu de Papa însuși. Fusese condamnat în cazul *Vatileaks*, izbucnit

după apariția unei cărți care redă documente secrete vaticane.

➤ **Între 14 și 16 septembrie 2012** merge în Liban ca „pelerin al păcii”. Se întâlnește cu responsabilii comunităților musulmane și lansează un mesaj pentru încetarea violențelor.

➤ **La 11 octombrie 2012** deschide Anul Credinței.

➤ **La 12 decembrie 2012** lansează primul mesaj pe Twitter. În câteva ore contul său, @Pontifex, e urmărit de un milion și jumătate de persoane.

A scris 3 enciclice, 4 exorțaii apostolice post-sinodale și 19 *motu proprio*. A lansat „Curtea neamurilor” și a instituit un dicaster pentru Promovarea Noii Evanghelizări (2010). A publicat o carte-interviu, *Lumina lumii*, și trilogia *Isus din Nazaret*, a răspuns la întrebări la televiziune (2012), a vorbit prin satelit cu astronauții de pe stația spațială internațională și a semnat un editorial în *Financial Times*.

Șoc, incredulitate, negarea evidenței: așa s-ar putea defini primele trăiri ale credincioșilor când au aflat de demisia Papei Benedict al XVI-lea. Tristețea și apăsarea au făcut și ele parte din sentimentele imediat succesive acestei vești, ce și-ar merita pe deplin calificativul de „știrea secolului”.

„Cum se poate așa ceva? „E adevărat? „De ce?” „Nu pot să cred.” Cam așa sunau gândurile ce s-au învărtit în mintea noastră, amestecându-se cu acel dureros „parcă s-a rupt ceva în mine”, pe care-l simțim când ne părăsește cineva drag.

N-au lipsit nici sentimentele de mâhnită nedumerire ce izvorăsc în inima omului când lucrurile nu-i sunt clare, simțiri formulate uneori sub forma unor întrebări cu iz aspru, precum: „Ce a făcut?” „A fugit din fața lupilor?” „A coborât de pe cruce?”

Acceptarea unei situații noi, mai ales când este legată de o pierdere, precum renunțarea la ministerul petrin a unui papă de mare valoare, necesită un timp de reflecție lucidă și calmă. Are nevoie de reevaluarea situației, de reșezarea gândurilor și a sentimentelor, după bulversarea din primele momente.

Însă, dureroasa perplexitate cauzată de evenimentul de la Vatican, despre care nu avem nicio amintire în istoria recentă (să spunem a ultimelor șase secole), este destinată să se risipească încetul cu încetul, pe măsură ce fiecare încearcă să înțeleagă gestul Papei în realitatea sa de **act de conștiință și libertate interioară**. Fără această cheie de lectură a deciziei Sfântului Părinte, un credincios riscă să prelungească inutil o stare de „doliu” care s-ar putea revela dăunătoare pentru caracteristica esențială a vieții unui creștin: încrederea și speranța.

„Ce încredere și speranță îmi poate da gestul renunțării la misiunea pontificală?”, s-ar putea întreba oricine, în mod legitim până la urmă. Ei bine, speranța și încrederea inspirate de un pontif care a luat o astfel de decizie din simț de responsabilitate, cu maximă luciditate, după ce și-a evaluat cu maxim realism forțele fizice, vigoarea. Speranța și încrederea pe care ți le poate da un om onest și conștient de propriile limite și care, după repetate examene de conștiință în fața lui Dumnezeu, a ajuns la concluzia că nu se mai simte la înălțimea misiunii de a conduce Biserica și că, pentru binele acesteia, este mai bine să renunțe. Speranța și încrederea care-ți pot veni de la o persoană extrem de rezervată, care nu cunoaște dorința protagonismului, dar care s-a demonstrat capabilă de mare curaj când și-a asumat povara unui gest inedit, și a întregii avalanșe de consecințele personale (critici, acuze, dezamăgire) și instituționale (o schimbare de perspectivă în privința duratei unui pontificat). Speranța și încrederea pe care ți le poate suscita un pontif care nu ar fi lăsat niciodată Barca lui Petru cu lașitate, pe timp de furtună, fugind de responsabilitate, ci un Papă care într-un moment de suficient calm pentru Biserică, a ales să se retragă la o viață de meditație și rugăciune, cu deplina convingere că Biserica este călăuzită de Cristos și că gestul lui de renunțare este unul just și necesar.

Vă propun, spre o mai mare clarificare și liniștire, cuvintele rostite de Sfântul Părinte la penultima audiență generală a pontificatului său, din 13 februarie 2013:

Paradoxul încrederii suscitate de un gest de aparentă slăbiciune

de Anca MĂRTINAȘ GIULIMONDI
Radio Vatican

„Dragi frați și surori, după cum știți am decis să renunț la ministerul pe care Domnul mi l-a încredințat pe 19 aprilie 2005. Am făcut acest lucru în deplină libertate pentru binele Bisericii, după îndelungată rugăciune și după ce mi-am examinat conștiința în fața lui Dumnezeu, pe deplin conștient de gravitatea unui astfel de act, dar tot la fel de conștient că nu mai sunt în măsură să desfășor ministerul petrin cu acea forță pe care acesta o necesită. Mă susține și mă iluminează certitudinea că Biserica este a lui Cristos, care va face astfel încât să nu-i lipsească vreodată călăuză și îngrijirea sa. Vă mulțumesc tuturor pentru iubirea și rugăciunea cu care m-ați însoțit. Mulțumesc! Am simțit aproape fizic, în aceste zile deloc ușoare pentru mine, forța rugăciunii, iubirea Bisericii transmisă prin rugăciunea voastră. Continuați să vă rugați pentru mine, pentru Biserică, pentru viitorul Papă. Domnul ne va călăuzi!”

Joseph Ratzinger va continua să slujească Biserica printr-o viață de rugăciune

Anunțul despre renunțarea Papei Benedict al XVI-lea la ministerul petrin a surprins întreaga lume. De pe 11 februarie, când Papa a anunțat retragerea sa, au curs „râuri de cerneală” despre acest „eveniment”. Jurnaliști, persoane avizate sau nu, s-au întrecut în comentarii, în pronosticuri sau presupuneri, nu de fiecare dată pertinente și obiective.

*Pentru a obține informații avizate despre situația canonică pe care o presupune gestul Papei Benedict, am solicitat opinia unui specialist: Părintele **EDUARD GIURGI**, doctor în Drept canonic, Președintele Tribunalului diecezan al Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București.*

Părinte, vorbiți-ne, vă rog, din punct de vedere canonic, despre decizia Papei de a renunța la ministerul petrin! În cazul Sfântului Părinte, se poate vorbi de „demisie”?

Întrucât îmi cereți să vă răspund din punct de vedere canonic la întrebarea dumneavoastră, am să vă spun mai întâi ce spune canonul 332, § 2 din Codul de Drept Canonic, relativ la această întrebare, urmând ca după aceea să-l și explic un pic. Acest canon spune că în cazul în care se întâmplă ca Papa să renunțe (*renuntiet* este cuvântul folosit în textul latin al canonului) la funcția sa, pentru validitatea actului în sine, este necesar ca acesta să fie făcut liber și manifestat în mod regulamentar. De asemenea, canonul spune că renunțarea, în acest caz, nu are nevoie de acceptare.

Înainte de toate, vedem că termenul canonic folosit este „renunțare” și nu „demisie”, chiar dacă ambii termeni se referă la același act legal. Apoi vedem că pentru ca un asemenea act să fie valid, este necesar ca el să fie făcut în mod liber,

fără constrângeri de orice fel. Papa Benedict al XVI-lea a evidențiat atât în cadrul consistoriului din data de 11 februarie 2013, când și-a anunțat renunțarea, cât și la Audiența generală din 13 februarie 2013, că este un act liber, motivat de o analiză îndelungată și profundă a conștiinței în fața lui Dumnezeu, făcut pentru binele Bisericii. Canonul cere apoi ca renunțarea să fie manifestată în mod regulamentar, adică să apară clar că un asemenea act a avut loc. În cazul de față, Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea a formulat mai întâi în scris actul legal de renunțare la funcție, pe care apoi l-a citit în fața cardinalilor adunați în consistoriu. Acest act de renunțare se află acum și pe site-ul oficial al Sfântului Scaun. Prin urmare, putem spune că renunțarea a fost făcută atât liber, cât și regulamentar. În sfârșit, canonul spune că nu este nevoie ca renunțarea să fie acceptată de cineva, ceea ce înseamnă că renunțarea, conform textului scris și citit de Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea, va deveni efectivă începând cu data de 28 februarie 2013, ora 20.00, ora Romei. Începând cu

această dată și această oră, Scaunul Papal va deveni vacant.

În concluzie, putem vorbi de o renunțare la funcție a Papei Benedict al XVI-lea conform legislației canonice.

Ce se va întâmpla cu Benedict al XVI-lea după 28 februarie?

Așa cum a anunțat purtătorul de cuvânt al Sfântului Scaun, Părintele Federico Lombardi, în perioada cât Scaunul Papal va fi vacant și până se va termina restaurarea mănăstirii de clauzură pentru călugărițe din Vatican, Papa Benedict al XVI-lea va sta la Castel Gandolfo, urmând ca după restaurarea mănăstirii să se mulțe în ea, pentru a duce o viață de rugăciune.

Faptul că Papa va rămâne în Vatican nu-i va dezorienta pe credincioși sau nu va crea interferențe cu viitorul Pontif?

Nu cred că vor fi dezorientați credincioșii pentru că Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea, adresându-se clerului din Dieceza de Roma pe data de 14 februarie 2013, a spus că după retragerea sa va „rămâne ascuns de lume, dar aproape de ea în rugăciune.” Intenția Papei este clară: va fi alături de Biserică și de lume în rugăciune, dar fizic va sta retras de lume tocmai pentru a nu-i dezorienta pe credincioși și pentru a evita orice interferență cu viitorul Suveran Pontif.

Ce formulă de adresare se va putea folosi pentru actualul Pontif după retragerea sa?

Întrebarea aceasta mi-am pus-o și eu, și cred că mulți canoniști și credincioși. Răspunsul a venit de la purtătorul de cuvânt al Vaticanului, Pr. Federico Lombardi, care în cadrul conferinței de presă din 26 februarie 2013 a anunțat că Papa Benedict al XVI-lea va purta titlul de *Pontif Emerit* sau *Papă Emerit* și numele de *Sanctitatea Sa, Benedict al XVI-lea*. De asemenea, în cadrul aceleiași conferințe de presă, Pr. Lombardi a anunțat că Papa Benedict va continua să poarte reverenda albă, dar fără *mozzetta* (pelerina scurtă). Mai mult, Papa nu va mai purta pantofii roșii, iar *inelul de pescar* și sigiliul folosit în timpul pontificatului său vor fi distruse, odată ce renunțarea sa devine efectivă. Oricum, ascultându-l pe Sfântul Părinte în aceste zile, văzând cât de umil este, am ajuns la concluzia că nu-l interesează deloc ce titlu va avea, ci mai degrabă e interesat de binele Bisericii, pe care o iubește și de care vrea să rămână unit în rugăciune.

Care va fi rolul lui Benedict al XVI-lea în Conclav?

Legislația canonică nu spune nimic despre drepturile și responsabilitățile unui papă care renunță la ministerul petrini (ar putea fi o temă de rezolvat pentru viitorul papă); însă, în cazul de față, știm că Sfântul Părinte nu va juca un rol concret în alegerea viitorului pontif pentru că, așa cum a anunțat deja în actul de renunțare, cardinalii vor alege viitorul papă, în timp ce Sanctitatea Sa va continua să slujească Sfânta Biserică printr-o viață de rugăciune. Putem spune, așadar, că rolul lui Benedict al XVI-lea va fi unul spiritual.

Cristina ȘOICAN

Mănăstirea Mater Ecclesiae, unde se va retrage Joseph Ratzinger în rugăciune, este situată în interiorul Cetății Vatican, în Grădinile Vaticane.

Complexul monastic a fost construit între 1992 și 1994 în locul fostei clădiri administrative a Jandarmeriei Vaticane, integrând și fosta locuință a grădinarilor.

În formă de paralelipiped, clădirea este împărțită în două: la vest se află capela, iar la est spațiile monastice și 12 camere, structurate pe patru etaje.

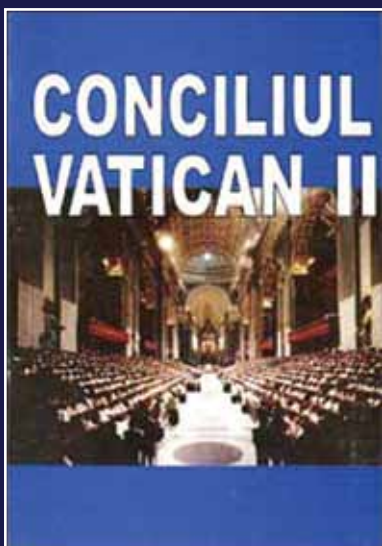
Alături de mănăstire se află o grădină de zarzavat și o livadă, cu legume și fructe cultivate biologic.

Mănăstirea a fost construită din dorința Papei Ioan Paul al II-lea, care a dorit să aibă în Vatican un grup de surori care să se roage pentru papa și Biserică.

Conform statutului, la fiecare cinci ani, în mănăstire s-au alternat diferite ordine călugărești.

Mănăstirea a găzduit până acum:

- Ordinul Sfintei Clara (1994 - 1999)
- Călugărițe Carmelitane Desculțe (1999 - 2004)
- Călugărițe Benedictine (2004 - 2009)
- Călugărițe Vizitandine (2009 - 2012)

BENEDICT AL XVI-LEA: Iată adevăratul Conciliu!

Papa Benedict al XVI-lea, Episcopul Romei, s-a întâlnit la 14 februarie 2013 cu preoții diezei sale. O întâlnire obișnuită, am putea spune, care are loc în fiecare an. De data aceasta, însă, întâlnirea avea deja o altă încărcătură simbolică, desfășurându-se la numai câteva zile după ce Benedict al XV-lea a anunțat că renunță la ministerul petrin. Și, ca și cum Episcopul Romei ar fi vrut ca această ultimă întâlnire să rămână într-un mod deosebit în amintirea preoților săi, a lăsat la o parte tradiția și protocolul: nu au fost întrebări (ale preoților) și răspunsuri (ale papei), și nici măcar un discurs elaborat al Suveranului Pontif.

Ca un maestru în fața învățăceilor, Papa Benedict le-a povestit preoților Diezei de Roma despre Conciliu. În programul întâlnirii era prevăzută această temă, legată de aniversarea a cincizeci de ani de la începerea lucrărilor Conciliului Vatican II (1962). Benedict al XVI-lea a vorbit, însă, despre Conciliu ca despre un eveniment la care a participat personal, conștient fiind că preoții din auditoriu îi reprezintă de fapt pe toți preoții din lume. În cuvintele lui se citea atitudinea paternă, profunzimea gândirii teologice, credința fermă și pasiunea pentru studiu, dragostea pentru Biserică și omenire, entuziasmul și vivacitatea care însoțesc relatarea unui lucru deosebit. Le-a vorbit liber, fără hârtii sau texte pregătite anticipat: cuvintele lui nu erau un discurs, ci o învățătură tainică pe care le-o încredința ca moștenire. I-a ales pe ei ca să ducă mai departe mesajul său: pe cei care zi de zi, în biserici, în casele oamenilor, în spitale și alte locuri de suferință, cu greutate și frumusețile inerente vocației, vestesc bucuria credinței, îndrumându-i spre căutarea esențialului pe cei pe care îi întâlnesc.

Există un „Conciliul al Părinților” și un „Conciliu al mass-media”, le-a explicat Papa preoților. Acesta din urmă, „al mass-media”, este un fel de Conciliu aparte, iar lumea a perceput acest Conciliu, nu pe cel al Părinților, adică un Conciliu realizat

„în interiorul categoriilor mass-media de astăzi, în afara credinței, cu o hermeneutică diferită”. „Era o hermeneutică politică: pentru mass-media, Conciliul era o luptă politică, o luptă de putere între diferite curente din Biserică. (...) Existau dintre aceia care căutau descentralizarea Bisericii, puterea pentru episcopi și apoi, folosindu-se de expresia *Poporul lui Dumnezeu*, căutau puterea poporului, a laicilor. (...) Și tot așa și pentru liturgie: nu interesa liturgia ca act al credinței, ci ca un lucru unde se fac lucruri comprehensibile, o activitate a comunității, ceva profan. (...) Aceste interpretări, banalizări ale ideii Conciliului au fost virulente în practica aplicării Reformei liturgice; se născuseră într-o viziune despre Conciliu care se situa în afara propriei sale chei de interpretare, în afara credinței. Tot așa și în problema Scripturii, considerată o carte, istorică, de tratat în mod istoric și nimic altceva, și așa mai departe”. Acest „Conciliul al mass-media” era accesibil tuturor: „era dominant, mai eficient, și a făcut atâta rău, a creat atâtea probleme, atâtea mizerii: seminarii închise, conventuri închise, liturgie banalizată...”. Era un „Conciliu virtual”.

Care e „Conciliul real”? Cel al Părinților conciliari, care s-a realizat în interiorul credinței: „un Conciliu al credinței care caută *intellectus*, care caută să se înțeleagă și caută să înțeleagă semnele lui Dumnezeu în

acel moment; care caută să răspundă la provocarea lui Dumnezeu în acel moment și să găsească în Cuvântul lui Dumnezeu cuvântul pentru astăzi și pentru mâine”. Iată „adevăratul Conciliu”, a cărui forță reală „era prezentă în timpul desfășurării lui și, treptat, se realizează tot mai mult, devenind o adevărată forță care este, de altfel, și adevărata reformă, adevărata reînnoire a Bisericii”.

„Este misiunea noastră – le-a spus în încheiere Papa Benedict al XVI-lea preoților –, chiar începând cu acest *An al Credinței*, să lucrăm pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să se realizeze adevăratul Conciliu și să fie reînnoită Biserica cu adevărat. Domnul învinge!” (C. G.)

„Demisia” papei: vine sfârșitul lumii?

Din 11 februarie încoace, presa a vorbit mult despre renunțarea lui Benedict al XVI-lea la scaunul petrin. Dar mai toate comentariile, opiniile și analizele au suferit teribil de boala nemaivederii-pădurii-din-cauza-copacilor. Cu alte cuvinte, s-a făcut, pe toate tonurile, contabilitate cu Duhul Sfânt și politologie cu harul.

Cel puțin două aspecte esențiale par a fi fost ratate în majoritatea discuțiilor pe acest subiect:

1. Biserica a fost descrisă ca o corporație multinațională și Papa ca un soi de președinte demisionar al consiliului de administrație. A fost evacuat tacit din organigramă Personajul principal al „instituției”, Isus Cristos, ale cărui cuvinte ar putea fi suficiente pentru a liniști toate temerile: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii” (Mt 28,20). Oare să nu mai fie loc pentru Isus în Biserică sau e doar din cauză că Personajul

nu dă bine pe sticlă, e la fel de incomod acum, pentru fariseii contemporani, ca și în urmă cu 2000 de ani pentru „analiztii” semi-docți din Ierusalim?

2. Smerenia, sărăcia interioară, abandonarea în mâinile Domnului nu fac subiect de *breaking news*. De aceea, când Papa se aliniază perfect cerințelor din „fișa de post” a Slujitorului slujitorilor lui Dumnezeu, trebuie găsit urgent un subterfugiu jurnalistic care să facă audiență, că doar cum ar putea fi slăbiciunea subiect de *prime time*? Într-o lume în care, vorba lui Steinhardt, toți caută Taborul fără să cunoască mai întâi Golgota, cine mai ia în seama tulburătoarea revelație a Apostolului Paul: „Când sunt slab, atunci sunt tare” (2Cor 12,10)?

În afară de asta, senzaționalul e căutat cu obstinație: conform profețiilor lui Malachia, Benedict e penultimul papă, sfârșitul lumii e aproape. Ce mai

contează că Isus însuși a spus: „Despre ziua și ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci doar Tatăl” (Mt 24,36)? Întotdeauna se găsește un om care să știe mai bine decât Dumnezeu cum stau lucrurile.

Și iată, de aceea nu se vede pădurea din cauza copacilor.

Este „demisia” Papei un eșec? După criteriile lumii, fără îndoială. Dar după criteriile Duhului? Ei, aici lucrurile stau puțin altfel, căci, n-ai ce-i face, „Dumnezeu a ales cele slabe ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele puternice” (1Cor 2,27). Și cum Papa, ca orice creștin de rând, va fi chemat să dea socoteală înaintea lui Cristos, pare-mi-se că Benedict a dat răspunsul corect la îndemnul lui Isus: „Cine vrea să devină mare între voi să fie slujitorul vostru” (Mt 20,24). Restul e... doar presă.

Claudia STAN

ULTIMELE CUVÂNTĂRI

ultima omilie

„Astăzi, Miercurea Cenușii, începem un nou drum de Post Mare... Să răsune puternic în noi invitația la convertire, la «întoarcerea la Dumnezeu din toată inima», primind harul său care ne face oameni noi, cu acea noutate surprinzătoare care este participare la însăși viața lui Isus. Niciunul dintre noi să nu fie surd la acest apel... Să ne însoțească în acest timp Fecioara Maria, Maica Bisericii și model al oricărui discipol autentic al Domnului. Amin!”

(13 februarie 2013).

ultimul tweet

„Aș vrea ca fiecare să simtă bucuria de a fi creștin, de a fi iubit de Dumnezeu care l-a dat pe Fiul său pentru noi”.

(27 februarie 2013)

ultimul Angelus

„În timpul Postului Mare să învățăm să acordăm rugăciunii personale și comunitare timpul just, ce dă suflu de viață existenței noastre spirituale. În plus, rugăciunea nu înseamnă să te izolezi de lume și de contradicțiile acesteia, așa cum ar fi vrut să facă Petru pe Muntele Tabor, rugăciunea conduce în schimb la urmarea unui parcurs, la acțiune.

(24 februarie 2013)

ultima cateheză la audiența generală

În inima noastră, în inima fiecăruia dintre voi, să fie certitudinea plină de bucurie că Domnul ne stă alături, nu ne abandonează, ne este aproape și ne învăluie cu iubirea sa.

(27 februarie 2013).

Benedictus PP XVI

Au spus despre retragerea Papei...

„Nu m-am gândit în niciun moment la acest lucru, mai ales că aveam în memorie figura Papei Ioan Paul al II-lea care, până la urmă, în condiții grele de sănătate, a continuat totuși misiunea pe care a primit-o pentru Biserica Catolică (...) Deși m-a surprins gestul Papei, admirația mea față de el nu scade în niciun fel. Gestul lui înseamnă curaj, responsabilitate, realism și cred că e pentru viitor o nouă perspectivă în slujirea viitorilor papi. Așa cum l-am cunoscut și cum îl cunosc toți din preajma lui și din lumea întreagă, el a iubit și iubește Biserica, și pentru că iubește Biserica face acest pas. Sunt sigur că dragostea lumii catolice nu se micșorează din acest motiv, dimpotrivă, cred că după ce mai scade din intensitate surpriza aceasta, va crește mai mult admirația pentru curajul său și pentru responsabilitatea pe care și-a asumat-o acum în fața Bisericii și, cum spune în declarația sa, în fața lui Dumnezeu, după ce și-a examinat conștiința.”

**Înaltpreasfințitul Ioan Robu,
Arhiepiscop Mitropolit de București**

„Anunțul făcut de Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea în fața cardinalilor, reuniți într-un consistoriu pentru canonizări, acela de a renunța «în deplină libertate la ministerul de Episcop al Romei și succesori al Sfântului Petru», ne-a surprins pe fiecare dintre noi în primul moment.

Rugăciunea, în schimb, este aceea care ne apropie de Domnul și ne ajută să descifrăm luările de poziție și atitudinea Papei în Spiritul Sfânt, prin puterea speranței care toate le nădăjduiește. Astfel mă adresez tuturor și vă îndemn la încredere și la speranță: Papa Benedict, printr-un gest de curaj și responsabilitate, ne face dovada că este profund conștient de limitele persoanei umane, ne demonstrează prin umilință adevărata măreție a omului care cunoaște timpurile în care trăiește Biserica, ne face să înțelegem care trebuie să fie atitudinea fiecăruia în fața puterii, ne demonstrează încă o dată cât de măreț a fost Isus pe cruce.

În fața curajosului gest al Sfântului Părinte, trebuie să ne aplecăm frunțile și inimile cu respect și admirație și să îl însoțim cu rugăciunea, devotamentul și iubirea noastră”.

**Cardinal Lucian Mureșan,
Arhiepiscop Major al Bisericii Române
Unite cu Roma, Greco-Catolică**

Sanctitatea Voastră,

Cu surprindere și întristare, am aflat că din motive de sănătate vă retrageți din slujirea de Episcop al Romei și Suveran Pontif al Bisericii Catolice. Vă mulțumim în mod deosebit pentru prietenia și respectul pe care le-ați arătat față de Biserica Ortodoxă Română și mai ales față de ortodocșii români din diaspora occidentală. Ne rugăm Domnului nostru Iisus Hristos să vă dăruiască multă sănătate și mult ajutor în continuarea misiunii Sanctității Voastre prin intermediul rugăciunii și al scrierilor teologice și spirituale.

**Prafericitul DANIEL
Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române**

„Sanctitate, iubit și venerabil succesori al lui Petru, ca un fulger pe cerul senin, așa a răsunat în această sală emoționantul dumneavoastră mesaj. L-am ascultat cu un sentiment de derută, aproape fără să credem. În cuvintele Sanctității voastre am observat marea iubire pe care întotdeauna ați avut-o pentru Biserica lui Dumnezeu, pentru Biserica pe care ați iubit-o atât de mult. Permiteți-mi să vă spun, în numele acestui cenacol apostolic – Colegiul Cardinalilor – și în numele acestor dragi colegi ai Dumneavoastră, că vă suntem mai aproape ca niciodată, așa după cum am fost și în acești opt luminoși ani ai pontificatului (...) Misiunea Dumneavoastră va continua: ați spus că veți fi mereu aproape de noi, cu mărturia și cu rugăciunea voastră. Desigur, stelele de pe cer vor străluci mereu și la fel va străluci mereu steaua pontificatului Dumneavoastră. Vă suntem aproape, Sfinte Părinte, binecuvântați-ne!”

**Cardinal Angelo Sodano,
Decanul Colegiului Cardinalilor**

„Hotărârea Papei merită respectul nostru cel mai mare. Pontificatul lui Benedict al XVI-lea a ridicat relațiile catolico-ebraice la un nivel fără precedent. Nu doar a păstrat rezultatele predecesorului său, Ioan Paul al II-lea, și a oferit relației un solid fundament teologic, dar, lucru și mai important, i-a dat sens și viață. Niciun papă, înaintea lui, nu a vizitat atât de multe sinagogi”.

**Ronald Lauder,
Președintele Congresului Mondial Ebraic**

„Dacă Ioan Paul al II-lea a fost harismatic, Benedict al XVI-lea a fost surprinzător. Cea mai mare surpriză este anunțul retragerii din misiunea încredințată acum opt ani. Ce se poate înțelege din acest gest?

Înainte de orice, renunțarea papei german este un îndemn indirect, dar nu mai puțin clar, adresat diriguitorilor spirituali și politici deopotrivă, ca nimeni să nu se creadă de neînlocuit. Statura adevărată a unui lider se vede tocmai în capacitatea de a simți momentul retragerii până nu este prea târziu. Mai bine să ți se ducă dorul, decât să ți se numere zilele.

Demisia sau retragerea nu sunt, iată, dovezi ale eșecului, ci încununează o teologie personală a istoriei. Cine nu se crede de neînlocuit, adică nu este orbit de orgoliu, are voința de a sluji în cunoștință de cauză, se gândește la comunitate și își asumă libertatea cu egală pasiune precum responsabilitatea, nu are cum, la un moment dat, să nu își pună problemele cu adevărat importante. Și să tragă consecințele”.

**prof. Radu Preda,
teolog ortodox**

Benedict al XVI-lea, la ultima audiență generală: CRISTOS E CEL CARE CĂLĂUZEȘTE BISERICA!

Peste 150.000 de pelerini au fost prezenți miercuri, 27 februarie 2013, în Piața Sf. Petru din Roma pentru a asculta ultima audiență generală a pontificatului Papei Benedict al XVI-lea și pentru a-i arăta afecțiunea și recunoștința întregii Biserici.

„Nu mă întorc la o viață privată, la o viață de călătorii, de întâlniri, de recepții, conferințe etc. Nu părăsesc crucea, dar rămân într-o manieră nouă alături de Domnul răstignit. Nu mai port autoritatea funcției de conducere a Bisericii, dar rămân în slujirea prin rugăciune, în curtea Sf. Petru, ca să spun așa. Sfântul Benedict, al cărui nume îl port ca papă, îmi va fi un mare exemplu în acest sens. El ne-a arătat calea pentru o viață care, activă sau pasivă, aparține în totalitate lucrării lui Dumnezeu”.

„Am știut mereu că barca Bisericii nu este a mea, nu este a noastră, este a Lui. Iar Domnul nu o va lăsa să se scufunde; El o conduce, desigur, și cu ajutorul oamenilor pe care i-a ales, pentru că așa a voit. Aceasta a fost și este o certitudine, pe care nimic nu o poate umbri. Și de aceea inima mea este plină de mulțumire față de Dumnezeu pentru că nu a lipsit niciodată Biserica sa și nici pe mine de mângâierea, lumina și iubirea Lui”.

„Suntem în Anul Credinței, pe care l-am dorit pentru a întări credința noastră în Dumnezeu, într-un context care pare că-l pune mereu pe un plan secundar. Aș vrea să-i invit pe toți să reînnoiască încrederea lor fermă în Domnul, să ne încredințăm în brațele lui Dumnezeu asemenea copiilor, siguri că acele brațe ne susțin și sunt ceea ce ne permite să înaintăm în fiecare zi, chiar și când ne e greu. Aș vrea ca fiecare să se simtă iubit de Dumnezeu care l-a dat pe Fiul său pentru noi și care ne-a arătat iubirea sa fără margini. Aș vrea ca fiecare să simtă bucuria de a fi creștin. O frumoasă rugăciune care se recită dimineața spune: «Te ador, Dumnezeu meu, și te iubesc din toată inima mea. Îți mulțumesc că m-ai creat, că m-ai făcut creștin...». Da, să ne bucurăm pentru darul credinței, este binele cel mai de preț pe care nimeni nu ni-l poate lua! Să-i mulțumim Domnului pentru acest lucru în fiecare zi, prin rugăciune și printr-o viață creștină coerentă. Dumnezeu ne iubește, dar așteaptă ca și noi să-l iubim!”.

La sfârșitul audienței generale, Papa Benedict a transmis saluturi în 12 limbi, printre care și limba română. În Piața Sf. Petru din Roma au fost prezente diferite

grupuri de pelerini români, din țară și din Italia.

Printre ei și PS László Böcskei, episcop romano-catolic de Oradea, împreună cu un grup de credincioși:

Lăudat să fie Isus Cristos! Adresez un salut cordial credincioșilor de limba română, mai ales celor de la Oradea! Vă primesc cu bucurie și vă doresc ca pelerinajul vostru să aducă roade bune pentru voi și comunitățile voastre. Vă binecuvântează din toată inima!

din 28 februarie 2013, ora 20.00 (ora Romei)

SEDE VACANTE

CE URMEAZĂ?...

* După începerea perioadei de vacanță a Scaunului Apostolic (*sede vacante*), cardinalul camerleng, actualmente Tarcisio Bertone, Secretar de Stat, va sigila apartamentul papal.

* Decanul Colegiului Cardinalilor, Angelo Sodano, îi convoacă pe cardinali la Roma.

* Ulterior, cardinalii stabilesc data începerii conclavului pentru alegerea noului papă.

Alegerea noului Suveran Pontif nu îi privește doar pe cardinalii electori, ci implică întreaga Biserică Catholică. În timpul vacanței Scaunului Apostolic, și îndeosebi în perioada conclavului, Biserica este unită într-un mod cu totul deosebit cu păstoria ei, și înalță rugăciuni, cerând de la Dumnezeu un nou papă, ca dar al bunătății și Providenței Sale divine.

DICȚIONAR

Sede vacante (sau *vacanța Scaunului Apostolic*) = este perioada imediat următoare morții papei sau a intrării în vigoare a renunțării la ministerul petrin și durează până la alegerea unui nou papă de către cardinalii electori reuniți în conclav.

Conclav = termenul vine din latinescul *cum clave*, (încuiat) „cu cheia”, și este legat de o întâmplare din secolul al XIII-lea când Scaunul Apostolic a fost vacant timp de un an și jumătate, înainte de alegerea Papei Inocențiu al IV-lea, în 1243. Senatul și poporul din Roma i-au încuiat pe cardinali până ce l-au ales pe papă. În 1271, cardinalii au fost încuiați și ținuți cu pâine și apă, până când l-au ales pe Grigore al X-lea, după trei ani și jumătate de *sede vacante*. În zilele noastre sunt încuiați în Capela Sixtină, în timpul alegerilor, pentru a asigura secretul votului și a-i proteja de influențe externe.

Cardinalul camerleng = este administratorul proprietăților și bunurilor Sfântului Scaun. El gestionează activitatea cotidiană a Bisericii pe perioada de vacanță a Scaunului Apostolic. Actualul cardinal camerleng este Tarcisio Bertone, numit de Papa Benedict în 2007.

CASA SF. MARTA

îi găzduiește pe cardinali pe durata conclavului.

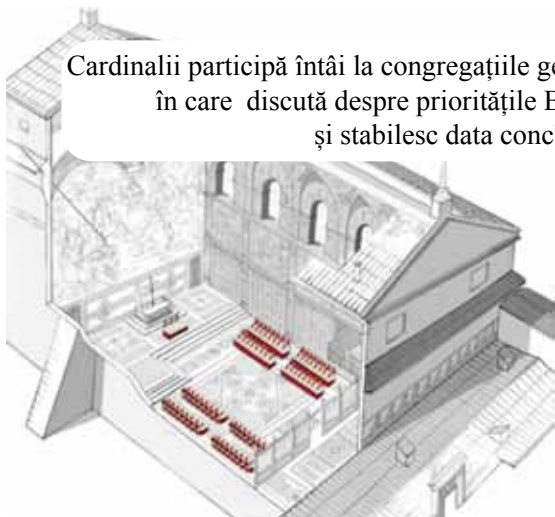

În **CAPELA SIXTINĂ** se desfășoară conclavul, cu ușile închise, pentru alegerea noului papă

CUM ESTE ALES PAPA

Cardinalii participă întâi la congregațiile generale, în care discută despre prioritățile Bisericii și stabilesc data conclavului.

Conclavul se deschide cu celebrarea Sf. Liturghii *pro eligendo Pontifice* (pentru alegerea Pontifului) în Basilica Sf. Petru. Apoi, în Capela Sixtină, cardinalii electori încep votarea, scriind fiecare, în secret, pe biletul special, numele celui pe care îl propune ca viitor papă.

Cardinalii numără voturile.

Dacă unul dintre cardinali a obținut 2/3 din voturi, este întrebat dacă acceptă și numele pe care și-l ia. Noul papă îmbracă apoi veșmintele specifice.

Pe hornul sobei din Capela Sixtină iese fum alb, semn că a fost ales noul papă.

Noul papă iese la balconul Bazilicii Sf. Petru. Este prezentat poporului și apoi împarte prima binecuvântare *Urbi et orbi*.

Cine conduce Biserica până este ales un nou papă?

Conducerea Bisericii în perioada de vacanță a Scaunului Apostolic (*sede vacante*) și alegerea noului papă sunt reglementate de constituția *Universi Dominici Gregis* („Întregii turme a Domnului”) din 1996 a Papei Ioan Paul al II-lea, modificată de Papa Benedict în 2007 și 2013. Când un papă moare sau renunță la ministerul petrin, încetează misiunea (sau autoritatea) tuturor cardinalilor și arhiepiscopilor care conduc dicasteriile din Curia Romană, inclusiv cea a Secretarului de Stat. Rămân în funcție episcopul-vicar al diecezei de Roma, cardinalul prefect al Penitențierii Apostolice și cardinalul camerleng. Biserica este condusă de Colegiul Cardinalilor, până la alegerea noului papă, dar între anumite limite (nu poate lua decizii care îi revin doar papei). De problemele Bisericii se ocupă două congregații: Congregația generală – alcătuită din întregul Colegiu al Cardinalilor -, și Congregația particulară – alcătuită din cardinalul camerleng și trei cardinali trași la sorți, care sunt înlocuiți la fiecare trei zile cu alții, aleși tot prin tragere la sorți.

Cine sunt cardinalii electori?

Toți cardinalii care nu au împlinit vârsta de 80 de ani până la începerea vacanței Scaunului Apostolic au dreptul (și obligația) să participe la conclav și să voteze. La conclavul din martie 2013 vor participa 116 cardinali electori, din 118 cu drept de vot: Card. Darmaatmadja (78 de ani) și Card. O'Brien (74 de ani) nu vor fi prezenți din motive de sănătate. Numărul maxim de cardinali electori este de 120. Cardinalii care au peste 80 de ani nu sunt electori, dar pot participa la reuniunile care pregătesc conclavul.

Cât durează conclavul?

Conclavul durează până ce cardinalii aleg un papă. Ultimul conclav care a durat mai mult de cinci zile a fost în 1831 și a ținut 54 de zile.

Există, ca în viața politică, o campanie înainte de conclav?

Încă din secolul al VI-lea este interzisă orice discuție pe tema succesiunii papale înainte de sede vacante. Cardinalii au ocazia să se cunoască între ei în timpul sinoadelor, a consistoriilor și a altor întâlniri. În timpul conclavului, cardinalilor le este interzis să comunice cu exteriorul (nu transmit și nu primesc nimic), tocmăi pentru a putea face o alegere liberă, în conștiință și în fața lui Dumnezeu, pentru binele Bisericii. Recent, Secretariatul de Stat din Vatican a denunțat presiuni din partea presei asupra cardinalilor electori.

Când și unde se ține conclavul?

Conclavul se ține în interiorul Cetății Vaticanului, între a 15-a și a 20-a zi de la începerea vacanței Scaunului Apostolic. Colegiul Cardinalilor poate decide să anticipeze începerea conclavului, dacă toți cardinalii electori sunt deja la Roma. Data exactă este stabilită de cardinali. Alegerile se țin în Capela Sixtină, iar cardinalii sunt cazați în reședința vaticană Casa Sf. Marta, camerele fiind repartizate prin tragere la sorți.

Cine are acces în conclav?

În conclav intră toți cardinalii electori. Odată intrat în conclav, un cardinal nu-l poate părăsi decât în caz de boală sau alte motive grave, cu acordul majorității cardinalilor. Este permis accesul personalului medical pentru cardinalii bolnavi, a unor preoți confesori, a secretarului Colegiului Cardinalilor, a maestrului de ceremonii cu doi ceremonieri și a unui asistent desemnat de decanul Colegiului Cardinalilor. De asemenea, în Casa Sf. Marta este permisă prezența personalului care se ocupă cu pregătirea mâncării, cu servirea mesei și cu curățenia. Toate aceste persoane depun jurământ că păstrează secretul absolut și pe viață referitor la ceea ce aud în timpul conclavului și promit să nu folosească niciun instrument tehnic de înregistrare.

Cum decurge votarea în conclav?

Pentru a fi ales papă, un cardinal trebuie să întrunească 2/3 din totalul voturilor electorilor prezenți în conclav. Votul este secret. Fiecare cardinal scrie numele propus pe un bilet special, cu un scris pe cât posibil greu de recunoscut, iar apoi îndoiește biletul; când îi vine rândul, merge și introduce biletul în urmă. Dacă nu este ales nimeni în după-amiaza primei zile, cardinalii se întâlnesc din nou a doua zi dimineață. Dacă votul e tot fără rezultat pozitiv, votează din nou imediat. După aceea, votează de două ori dimineața și de două ori după-amiaza, până alege papă. În 2007 Papa Benedict a adăugat la procedura de votare indicația ca, după 33 sau 34 de runde de vot, cardinalii să aleagă între primii doi care au obținut cele mai multe voturi la ultimul scrutin; în acest caz, cei doi cardinali nu pot vota. Cel ales trebuie să obțină tot minim 2/3 din voturi.

Cine poate fi ales papă?

Teoretic, orice bărbat botezat (hirotonit preot și consacrat episcop). Nu trebuie neapărat să fie prezent în conclav. Ultimul papă care nu era cardinal când a fost ales este Urban al VI-lea (1378); ultimul care era doar preot a fost Grigore al XVI-lea (1831) și ultimul care nu era nici măcar preot a fost Calixt al III-lea (1455). În general este ales unul dintre cardinalii electori, care sunt toți episcopi.

Cum devine papă cel ales în conclav?

Cardinalul decan sau cel mai în vârstă dintre cardinalii prezenți îl întreabă pe bărbatul ales: „Acceptezi alegerea ta canonică în calitate de Suprem Pontif?” Cel ales poate refuza (numai din motive foarte grave și cu acordul celorlalți cardinali electori), dar conform *Universi Dominici Gregis* este îndemnat să nu refuze. Dacă acceptă, cel ales devine imediat papă, dacă este deja episcop. Dacă nu este episcop, este consacrat episcop și devine imediat papă. Apoi este întrebat ce nume își alege.

Cine?

Ce?

Cum?

Când?

Cât?

ȘTIATI CĂ...?

* **Fumul care iese pe coșul sobei** din Capela Sixtină, cu ocazia conclavului, este de trei culori: negru, atunci când rezultatul votului cardinalilor nu este pozitiv; alb, atunci când rezultatul votului este pozitiv, și deci papa este ales; roz, atunci când muncitorii verifică soba, înainte de începerea conclavului, pentru a se evita incidente în timpul acestuia. Un cardinal participant la cele două conclave din 1978 (unul pentru alegerea lui Ioan Paul I și unul pentru Ioan Paul al II-lea) a povestit că la unul dintre acestea, din cauza unor probleme la sobă, fumul negru care trebuia să iasă pe horn a umplut Capela Sixtină.

* **Schimbarea numelui celui ales papă** datează din anul 533, când cel ales se numea Mercur, un nume considerat nepotrivit, fiind numele unui zeu păgân. Și-a ales numele Ioan al II-lea. Ultimul papă care și-a păstrat numele de botez a fost Marcel al II-lea, ales în 1555.

* **Veșmintele și încălțăminte pentru noul papă** sunt pregătite dinainte, de trei măsuri diferite: mai mici, medii și mai mari. Cel ales papă se îmbracă cu veșmintele albe specifice și se încălță cu pantofii de culoare roșiatică înainte de a ieși la balconul Bazilicii Sf. Petru pentru a se prezenta în fața poporului lui Dumnezeu și a da prima binecuvântare *Urbi et orbi*.

* **Noul papă devine imediat** Episcop al Romei, Vicar al lui Isus Cristos, Succesor al Principelui Apostolilor, Suprem Pontif al Bisericii Catolice Universale, Primat al Italiei, Arhiepiscop și Mitropolit al Provinciei Romane și suveranul Statului Cetății Vatican.

Doamne Isuse Cristoase,
Păstorul Suprem al Bisericii tale,
îți mulțumim pentru ministerul
Papei Benedict al XVI lea
și pentru grija generoasă cu care ne-a condus
ca Succesor a lui Petru și Vicar al tău pe pământ.
Păstorule bun, care ai întemeiat Biserica ta
pe stâncă lui Petru
și nu ai părăsit niciodată turma ta,
privește cu iubire la noi,
și păstrează Biserica ta în credință, speranță și caritate.
Dăruiește-ne, Doamne Isuse, în iubirea ta fără margini,
un nou Papă pentru Biserica ta
care să-ți fie bineplăcut prin sfințenia lui
și care să ne conducă cu fidelitate la tine,
care ești același ieri, astăzi și totdeauna. Amin.

William E. Lori, Arhiepiscop de Baltimore (SUA)

136. IOAN AL XIV-LEA · (983-984)
137. IOAN AL XV-LEA · (985-996)
138. GRIGORE AL V-LEA · (996-999)
139. SILVESTRU AL II-LEA · (999-1003)
140. IOAN AL XVII-LEA · (1003)
141. IOAN AL XVIII-LEA · (1003-1009)
142. SERGIU AL IV-LEA · (1009-1012)
143. BENEDICT AL VIII-LEA · (1012-1024)
144. IOAN AL XIX-LEA · (1024-1032)
145. BENEDICT AL IX-LEA · (1032-1044)
146. SILVESTRU AL III-LEA · (1045)
147. BENEDICT AL IX-LEA · (1045)
148. GRIGORE AL VI-LEA · (1045-1046)
149. CLEMENT AL II-LEA · (1046-1047)
150. BENEDICT AL IX-LEA · (1047-1048)
151. DAMASUS AL II-LEA · (1048)
152. SF. LEON AL IX-LEA · (1049-1054)
153. VICTOR AL II-LEA · (1055-1057)
154. ȘTEFAN AL IX-LEA · (1057-1058)
155. NICOLAE AL II-LEA · (1058-1061)
156. ALEXANDRU AL II-LEA · (1061-1073)
157. SF. GRIGORE AL VII-LEA · (1073-1085)
158. FER. VICTOR AL III-LEA · (1086-1087)
159. FER. URBAN AL II-LEA · (1088-1099)
160. PASCAL AL II-LEA · (1099-1118)
161. GELASIUS AL II-LEA · (1118-1119)
162. CALIXT AL II-LEA · (1119-1124)
163. HONORIU AL II-LEA · (1124-1130)
164. INOCENȚIU AL II-LEA · (1130-1143)
165. CELESTIN AL II-LEA · (1143-1144)
166. LUCIUS AL II-LEA · (1144-1145)
167. EUGEN AL III-LEA · (1145-1153)
168. ANASTASIE AL IV-LEA · (1153-1154)
169. ADRIAN AL IV-LEA · (1154-1159)
170. ALEXANDRU AL III-LEA · (1159-1181)
171. LUCIUS AL III-LEA · (1181-1185)
172. URBAN AL III-LEA · (1185-1187)
173. GRIGORE AL VIII-LEA · (1187)
174. CLEMENT AL III-LEA · (1187-1191)
175. CELESTIN AL III-LEA · (1191-1198)
176. INOCENȚIU AL III-LEA · (1198-1216)
177. HONORIU AL III-LEA · (1216-1227)
178. GRIGORE AL IX-LEA · (1227-1241)
179. CELESTIN AL IV-LEA · (1241)
180. INOCENȚIU AL IV-LEA · (1243-1254)
181. ALEXANDRU AL IV-LEA · (1254-1261)
182. URBAN AL IV-LEA · (1261-1264)
183. CLEMENT AL IV-LEA · (1265-1268)
184. FER. GRIGORE AL X-LEA · (1271-1276)
185. FER. INOCENȚIU AL V-LEA · (1276)
186. ADRIAN AL V-LEA · (1276)
187. IOAN AL XXI-LEA · (1276-1277)
188. NICOLAE AL III-LEA · (1277-1280)
189. MARTIN AL IV-LEA · (1281-1285)
190. HONORIU AL IV-LEA · (1285-1287)
191. NICOLAE AL IV-LEA · (1288-1292)
192. SF. CELESTIN AL V-LEA · (1294)
193. BONIFACIU AL VIII-LEA · (1294-1303)
194. FER. BENEDICT AL XI-LEA · (1303-1304)
195. CLEMENT AL V-LEA · (1305-1314)
196. IOAN AL XXII-LEA · (1316-1334)
197. BENEDICT AL XII-LEA · (1334-1342)
198. CLEMENT AL VI-LEA · (1342-1352)
199. INOCENȚIU AL VI-LEA · (1352-1362)
200. FER. URBAN AL V-LEA · (1362-1370)
201. GRIGORE AL XI-LEA · (1370-1378)
202. URBAN AL VI-LEA · (1378-1389)
203. BONIFACIU AL IX-LEA · (1389-1404)
204. INOCENȚIU AL VII-LEA · (1404-1406)
205. GRIGORE AL XII-LEA · (1406-1415)
206. MARTIN AL V-LEA · (1417-1431)
207. EUGEN AL IV-LEA · (1431-1447)
208. NICOLAE AL V-LEA · (1447-1455)
209. CALIXT AL III-LEA · (1455-1458)
210. PIUS AL II-LEA · (1458-1464)
211. PAUL AL II-LEA · (1464-1471)
212. SIXT AL IV-LEA · (1471-1484)
213. INOCENȚIU AL VIII-LEA · (1484-1492)
214. ALEXANDRU AL VI-LEA · (1492-1503)
215. PIUS AL III-LEA · (1503)
216. IULIUS AL II-LEA · (1503-1513)
217. LEON AL X-LEA · (1513-1521)
218. ADRIAN AL VI-LEA · (1522-1523)
219. CLEMENT AL VII-LEA · (1523-1534)
220. PAUL AL III-LEA · (1534-1549)
221. IULIUS AL III-LEA · (1550-1555)
222. MARCEL AL II-LEA · (1555)
223. PAUL AL IV-LEA · (1555-1559)
224. PIUS AL IV-LEA · (1559-1565)
225. SF. PIUS AL V-LEA · (1566-1572)
226. GRIGORE AL XIII-LEA · (1572-1585)
227. SIXT AL V-LEA · (1585-1590)
228. URBAN AL VII-LEA · (1590)
229. GRIGORE AL XIV-LEA · (1590-1591)
230. INOCENȚIU AL IX-LEA · (1591)
231. CLEMENT AL VIII-LEA · (1592-1605)
232. LEON AL XI-LEA · (1605)
233. PAUL AL V-LEA · (1605-1621)
234. GRIGORE AL XV-LEA · (1621-1623)
235. URBAN AL VIII-LEA · (1623-1644)
236. INOCENȚIU AL X-LEA · (1644-1655)
237. ALEXANDRU AL VII-LEA · (1655-1667)
238. CLEMENT AL IX-LEA · (1667-1669)
239. CLEMENT AL X-LEA · (1670-1676)
240. FER. INOCENȚIU AL XI-LEA · (1676-1689)
241. ALEXANDRU AL VIII-LEA · (1689-1691)
242. INOCENȚIU AL XII-LEA · (1691-1700)
243. CLEMENT AL XI-LEA · (1700-1721)
244. INOCENȚIU AL XIII-LEA · (1721-1724)
245. BENEDICT AL XIII-LEA · (1724-1730)
246. CLEMENT AL XII-LEA · (1730-1740)
247. BENEDICT AL XIV-LEA · (1740-1758)
248. CLEMENT AL XIII-LEA · (1758-1769)
249. CLEMENT AL XIV-LEA · (1769-1774)
250. PIUS AL VI-LEA · (1775-1799)
251. PIUS AL VII-LEA · (1800-1823)
252. LEON AL XII-LEA · (1823-1829)
253. PIUS AL VIII-LEA · (1829-1830)
254. GRIGORE AL XVI-LEA · (1831-1846)
255. FER. PIUS AL IX-LEA · (1846-1878)
256. LEON AL XIII-LEA · (1878-1903)
257. SF. PIUS AL X-LEA · (1903-1914)
258. BENEDICT AL XV-LEA · (1914-1922)
259. PIUS AL XI-LEA · (1922-1939)
260. PIUS AL XII-LEA · (1939-1958)
261. FER. IOAN AL XXIII-LEA · (1958-1963)
262. PAUL AL VI-LEA · (1963-1978)
263. IOAN PAUL I · (1978)
264. FER. IOAN PAUL AL II-LEA · (1978-2005)
265. BENEDICT AL XVI-LEA · (2005-2013)
266. (2013 -)

**ÎL SALUTĂM
ȘI ÎL ÎMBRĂȚIȘĂM CU DRAG
DE PE ACUM
PE CEL CARE VA FI ALES
SĂ FIE URMĂTORUL
PĂSTOR SUPREM AL BISERICII
ÎN SCAUNUL LUI PETRU
DE LA ROMA.**

ÎPS IOAN ROBU